

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 6/06-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť J. V., M., zastúpenej advokátom JUDr. D. V., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 41/95, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo J. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 41/95 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e , aby v konaní sp. zn. 13 C 41/95 konal bez zbytočných prietáhov.

3. J. V. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 70 000 Sk (slovom sedemdesiattisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť J. V. trovy právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. D. V., M., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti J. V. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2005 doručená s'ťažnosť J. V., M. (ďalej len „s'ťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. D. V., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 41/95. S'ťažovateľka má v predmetnom súdnom konaní postavenie žalobkyne.

Porušenie označených základných práv vidí s'ťažovateľka v tom, že hoci žalobu o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru podala pôvodne Okresnému súdu Martin ešte v roku 1994, vec po odstúpení miestne príslušnému okresnému súdu (uznesením sp. zn. 7 C 72/94 zo 17. novembra 1994) napriek viacerým pojednávaniam, vynesenej medzitýmne rozsudku sp. zn. 13 C 41/95 z 12. septembra 2001, ktorým súd určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru s'ťažovateľky je neplatné s tým, že o peňažných nárokoch rozhodne v konečnom rozsudku (zrušeným odvolacím súdom), vec ani v súčasnosti nie je právoplatne ukončená. V súvislosti s tým s'ťažovateľka poukázala, že hoci na ostatnom pojednávaní konanom 13. júna 2005 okresný súd vyhlásil rozsudok v jej neprospech, do dňa podania s'ťažnosti ústavnému súdu jej tento nebol ešte doručený.

Podľa názoru sťažovateľky ide o pracovnoprávny spor vôbec nie zložitý z právneho ako aj procesného hľadiska a ona ničím neprispela k neprimeranej dĺžke súdneho konania. Okresný súd však podľa nej koná s priet'ahmi, alebo bol absolútne nečinný napriek tomu, že v tejto právnej veci už na návrh druhého účastníka konania – žalovaného zamestnávateľa ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 207/04 z 11. januára 2005 vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a okresnému súdu prikázal v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 41/95 konať bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľka v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu v konaní sp. zn. 13 C 41/95 konať bez zbytočných priet'ahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 Sk a náhradu trov jej právneho zastúpenia v sume 5 310 Sk.

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje dĺžkou priet'ahov v konaní, ich neodôvodnenosťou, ako aj tým, že pasivitou súdu sa dostala do zložitej rodinnej situácie, kedy doslovne živorila niekoľko rokov, až kým sa jej po ťažkostiach podarilo znova zamestnať.

Ústavný súd 4. januára 2006 sťažnosť sťažovateľky prijal na ďalšie konanie uznesením sp. zn. III. ÚS 6/06.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom doručeným ústavnému súdu 17. mája 2006. Uviedol, že vo veci konania okresného súdu pod sp. zn. 13 C 41/95 už rozhodoval ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 207/04 z 11. januára 2005 kedy vyslovil, že základné právo, v danom prípade M. L., na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 41/95, porušené bolo. V tejto súvislosti odkázal na vyjadrenia, ktoré boli realizované k uvedenému konaniu. V ďalšom sa vyjadril k úkonom súdu, ktoré boli vykonané po 11. januári 2005, kedy sa ústavný súd zaoberal otázkou prerokovania veci bez zbytočných priet'ahov. Rozsudok vo veci vyneseny 13. júna 2005 bol vyexpedovaný 3. novembra 2005. V čase od vyhlásenia rozsudku boli zákonnej sudkyni rozhodnutím predsedu okresného súdu predĺžované lehoty do 1. augusta 2005, 30. septembra 2005 a 17. októbra 2005. Zo strany obidvoch účastníkov konania boli podané odvolania, a to sťažovateľkou 14. novembra 2005 a žalovaným 6. decembra 2005. Predseda okresného súdu v závere konštatoval, že v čase po vydaní nálezu ústavného súdu k sťažnosti žalovaného z 11. januára 2005 sa vo veci plynulo konalo. Bolo vykonané dokazovanie na nariadených pojednávaniach a vo veci bolo meritórne rozhodnuté.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľky, vyjadrenia predsedu okresného súdu a hlavne spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 41/95, zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Dňa 3. októbra 1994 sťažovateľka podala Okresnému súdu Martin žalobu, ktorou sa domáhala voči svojmu zamestnávateľovi K., B. (ďalej len „žalovaný“), neplatnosti rozviazania pracovného pomeru výpoveďou. Žaloba bola na okresnom súde zaregistrovaná pod sp. zn. 13 C 41/95.

Okresný súd Martin nariadil vo veci pojednávanie na 21. október 1994. Žalovaný telegramom zo 4. novembra 1994 ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní s námietkou, že K. nie je pasívne legitimovanou osobou v konaní, a žiadal návrh zamietnuť. Z uvedeného dôvodu súd uložil sťažovateľke preukázať pasívnu legitimáciu žalovaného.

Sťažovateľka 31. októbra 1994 opravila žalobný návrh v časti označenia žalovaného, ktorým je správne M., so sídlom B.

Na pojednávaní konanom 17. novembra 1994 žalovaný vzniesol námietku miestnej príslušnosti konajúceho súdu, lebo podľa miesta podnikania žalovaného uvedeného v jeho živnostenskom liste je miestne príslušným Obvodný súd Bratislava III (ďalej len „obvodný súd“).

Obvodnému súdu bol predmetný spis odstúpený 20. januára 1995. Dňa 24. februára 1995 obvodný súd predložil spis Mestskému súdu Bratislava za účelom rozhodnutia o nesúhlase s postúpením veci z dôvodu, že v uznesení o postúpení je ako žalovaný uvedená iná osoba ako v žalobnom návrhu, pretože Okresný súd Martin nerozhodol o zmene návrhu v osobe žalovaného.

Mestský súd Bratislava uznesením sp. zn. 13 Nc 105/95 z 27. marca 1995 vyslovil, že nesúhlas obvodného súdu s postúpením veci nie je dôvodný, pretože sťažovateľka opravila zrejmu nesprávnosť názvu žalovaného, čo Okresný súd Martin akceptoval v rozhodnutí o postúpení veci. Miestnu príslušnosť obvodného súdu preto považoval za správnu. Obvodnému súdu predmetné uznesenie bolo doručené 14. júna 1995.

Obvodný súd v ďalšom období od 14. júna 1995 do 10. decembra 1996, kedy zabezpečoval vo veci listinné dôkazy od účastníkov konania, ako aj pojednával vo veci (13. februára 1996, 2. apríla 1996, 14. mája 1996, 10. septembra 1996, 29. októbra 1996, 10. decembra 1996), plynulo smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky (k rozhodnutiu vo veci). Pojednávanie konané 10. decembra 1996 už okresný súd (zmena obvodných súdov na okresné súdy) odročil na neurčito z dôvodu neúčasti právnej zástupkyne sťažovateľky.

Ďalšie pojednávanie vo veci okresný súd nariadil až 4. mája 1998 na 25. máj 1998. Samotné pojednávanie však bolo odročené na neurčito pre ospravedlnenú neprítomnosť žalovaného. Až takmer o jeden rok, 28. apríla 1999, okresný súd nariadil pojednávanie

na 24. máj 1999 a predvolal naň účastníkov konania. Na predmetnom pojednávaní okresný súd vypočul žalovaného a svedka (navrhovateľka ospravedlnila svoju neúčast') a následne ho odročil s tým, že žalovaný predloží súdu mzdové listy za obdobie apríl až júl 1994 a bude vykonaný výsluch dvoch svedkov dožiadaným súdom.

Až listom z 9. februára 2000 okresný súd vyzval žalovaného, aby predložil vypovedanie plnej moci predchádzajúcej právnej zástupkyne, a až 9. marca 2000 písomne dožiadal o výsluch svedkov Okresný súd Martin.

Napriek tomu, že dožiadanie bolo vybavené a zaslané okresnému súdu 27. apríla 2000, vo veci konajúci súd až 30. apríla 2001 nariadil pojednávanie na 11. jún 2001. Listom z 11. júna 2001 podpredseda okresného súdu informoval sťažovateľku, že jej vec pôvodne prejednával iný sudca, opatrením z 12. septembra 2000 bola však táto vec spolu s 97 inými vecami presunutá inej vybavujúcej sudkyňi.

Na pojednávaní 12. septembra 2001 okresný súd vydal medzitémny rozsudok, ktorým určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru z 22. augusta 1994 doručené sťažovateľke 23. augusta 1994 je neplatné a pracovný pomer sťažovateľky u žalovaného trvá.

Vo veci odvolania žalovaného z 28. januára 2002 rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením sp. zn. 13 Co 158/02 z 31. mája 2002 zrušil medzitémny rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia medzitémneho rozsudku bola skutočnosť, že prvostupňový súd sa procesne nevysporiadal s námietkou o nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného, čím došlo k takej vade konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Predmetné rozhodnutie bolo okresnému súdu doručené 27. septembra 2002. Okresný súd ho účastníkom konania zaslal až 28. júna 2003 a až 16. novembra 2004 tento súd nariadil pojednávanie na 17. január 2005.

Po viacerých nariadených a odročených pojednávaniach (17. januára 2005, 28. februára 2005, 11. apríla 2005, 18. mája 2005, 6. júna 2005) na pojednávaní 13. júna 2005 okresný súd rozhodol tak, že návrh sťažovateľky zamietol.

Medzitým (už po podaní sťažnosti sťažovateľkou ústavnému súdu) obidvaja účastníci konania podali voči rozsudku okresného súdu sp. zn. 13 C 41/95 odvolanie, o ktorom bude rozhodovať Krajský súd v Bratislave.

Sťažovateľka podala okresnému súdu viaceré sťažnosti na prieťahy v predmetnom súdnom konaní (4. februára 1998, 9. novembra 1998, 5. mája 1999, 7. marca 2000, 15. marca 2001, 16. januára 2002). Ostatnú sťažnosť zo 16. januára 2002 sťažovateľka zaslala aj Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Podpredseda okresného súdu v jednej z odpovedí na sťažnosť z 15. mája 2000 konštatoval prieťah v konaní v období od 25. mája 1998 do 24. mája 1999. Podaním sťažnosti na zbytočné prieťahy v konaní sťažovateľka pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu vyčerpala iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej práva poskytuje tak, ako to vyžaduje § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia jej základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. II. ÚS 813/00).

Z hľadiska prvého kritéria, či išlo o zložitú vec po právnej a skutkovej stránke, ústavný súd konštatuje, že spor o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a náhradu ušlej mzdy je sporom pracovnoprávnym. Súdny majú s takými spormi dlhodobé skúsenosti a právna úprava obsiahnutá v Zákonníku práce je jasná a jej výklad a používanie sú súdnou praxou ustálené. K otázke neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a náhrady mzdy existuje množstvo rozhodnutí publikovaných v oficiálnych zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk. Posudzovaný spor takéhoto druhu na okresnom súde podľa názoru ústavného súdu (ktorý sa opiera o obsah spisu) nie je sporom, ktorý by kládol osobitné nároky na dokazovanie a na právne posúdenie veci. Ústavný súd preto nepovažoval vec právne a fakticky za zložitú.

Pokiaľ ide o správanie s'ťažovateľky ako účastníčky konania (v postavení žalobcu) ústavný súd pripúšťa, že nepresnosti v žalobnom návrhu (týkajúce sa označenia žalovaného), ktorých sa dopustila s'ťažovateľka a ktoré následne opravila, v štyroch prípadoch ospravedlnená neúčast' s'ťažovateľky na pojednávaníach ako dôvod odročovania pojednávania okresným súdom a jedna jej neospravedlnená neúčast', ako aj jej návrhy na vypočutie viacerých svedkov v konaní (prostredníctvom dožiadaného súdu) mohli vplývať na jeho priebeh a dĺžku konania. Podľa právneho názoru ústavného súdu vysloveného v skorších rozhodnutiach využitie možností daných s'ťažovateľke procesnými predpismi (Občianskym súdnym poriadkom) na uplatňovanie a presadzovanie jej práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (I. ÚS 31/01). Uvedené skutočnosti však ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení s'ťažovateľky.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľky, je správanie sa (postup) samotného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 41/95.

Ako plynulý a smerujúci k právoplatnému rozhodnutiu vo veci v primeranom čase hodnotil ústavný súd počiatočný postup okresného súdu v období od postúpenia veci (14. júna 1995) do 10. decembra 1996.

V nasledujúcom období v predmetnom konaní boli zistené viaceré obdobia úplnej nečinnosti okresného súdu, a to od 10. decembra 1996 do 4. mája 1998 v rozsahu 17 mesiacov, od 25. mája 1998 do 28. apríla 1999 v rozsahu 11 mesiacov, od 24. mája 1999 do 9. februára 2000 v rozsahu 8 mesiacov, od 27. apríla 2000 do 30. apríla 2001 v rozsahu 12 mesiacov, od 27. septembra 2002 do 27. júna 2003 v rozsahu 9 mesiacov, od 29. júna 2003 do 16. novembra 2004 v rozsahu 17 mesiacov. Celkom doteraz úplná nečinnosť okresného súdu vo viac než 11 rokov trvajúcim konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 41/95 predstavovala 74 mesiacov, teda viac než 6 rokov.

Pri posudzovaní tohto obdobia ústavný súd zbral do úvahy svoju predošlú judikatúru, v súlade s ktorou obdobie poznamenané nečinnosťou všeobecného súdu, keď jeho konaniu nebráni žiadna zákonná prekážka, ústavný súd posudzuje ako zbytočný priet'ah v konaní (napr. II. ÚS 3/00).

Ústavný súd zistil, že v dôsledku ním vysloveného porušenia základného práva M. L. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako druhého účastníka v konaní) nálezom sp. zn. II. ÚS 207/04 z 11. januára 2005 okresný súd už v priebehu roka 2005 konal plynulo a rozhodol vo veci.

V nadväznosti na vyššie uvedené hodnotenie ústavný súd rozhodol, že zbytočné priet'ahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 41/95 mali za následok porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd uznal porušenie ústavného práva sťažovateľky v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 41/95. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Sťažovateľka žiada primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 Sk vzhľadom k dĺžke prieťahov, ich neodôvodnenosti, ale aj ku skutočnosti, že pasivitou súdu sa dostala do ťažkej životnej (finančnej) situácie.

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu a povahu sporu.

Hoci významnou súčasťou zadosťučinenia sťažovateľky je už samotné deklarovanie porušenia jej základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavným súdom, porušenie tohto základného práva sťažovateľky však nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto právomoci ústavného súdu. V dôsledku toho bolo potrebné rozhodnúť aj o primeranom finančnom zadosťučinení. Vzhľadom na okolnosti danej veci (neprimerane dlhá doba doterajšieho konania, a taktiež doba zbytočných prietahov, statusový charakter prejednávanej veci) zakladajúce porušenie označeného práva, ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti považuje za primerané vo výške 70 000 Sk. Z dôvodov, že sťažovateľka k neprimeranej dobe namietaného súdneho konania sčasti prispela svojím správaním (v dôsledku jej vadného pôvodného návrhu súd sa musel navyše zaoberať pasívnou legitimáciou žalovaného, musel odročiť viaceré pojednávania z dôvodu jej ospravedlnenej i neospravedlnenej neúčasti), ňou požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd považuje v okolnostiach prípadu za neprimeranú.

V.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť trovy konania jej právnomu zástupcovi.

Právny zástupca sťažovateľky listom doručeným ústavnému súdu 18. apríla 2006 vyčíslil trovy právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej pomoci á 2 501 Sk a 2 x režijný paušál á 150 Sk, celkom vo výške 5 310 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnym zástupcom sťažovateľky vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka bola vo veci úspešná, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Právny zástupca vykonal úkony právneho zastúpenia v prospech sťažovateľky v roku 2005. Pri určení náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru (porušenie základného práva alebo slobody nie je v zásade oceníteľné v peniazoch) postupoval ústavný súd pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľky podľa ustanovenia § 11 ods. 2 v spojení s § 1 ods. 3 citovanej vyhlášky.

Podľa takto určených kritérií je odmena za úkony prevzatie a príprava veci, podanie vo veci samej 2 501 Sk za jeden úkon právnej pomoci, t. j. za dva úkony spolu 5 002 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. dvakrát 150 Sk, spolu 300 Sk. Vo zvyšnej časti požadovanej náhrade trov právneho zastúpenia ústavný súd nevyhovel.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2006